



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: RVES BUBLAVA, s.r.o.** se sídlem Bublava 174, *zast. Mgr. Martinem Vovsíkem, advokátem se sídlem v Plzni, Malá 6*, proti **žalovanému: Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2014, čj. ČOI 83838/14/O100/14/Vy/Št,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Napadené rozhodnutí

Česká obchodní inspekce, Inspektorát Plzeňský a Karlovarský se sídlem v Plzni, jako správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 27.6.2014 čj. ČOI 71830/14/2200 rozhodla, že žalobci RVES BUBLAVA, s.r.o., se sídlem Bublava 174 pro porušení právních povinností uvedených v § 3 odst. 1 písm. c), zák. č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (dále jen zákon o ochraně spotřebitele) tím, že dne 11.2.2014 v provozovně „Penzion – restaurace“ Bublava 644, kde podniká, nesprávně vyúčtoval kontrolní konzumaci v hodnotě 105,- Kč, když

spotřebiteli za přijatou platbu v hotovosti ve výši 205,- Kč nevrátil zpět 100,- Kč, čímž došlo k rozdílu ve vyúčtování ve výši 100,- Kč v neprospěch spotřebitele, čímž došlo k naplnění skutkové podstaty podle § 24 odst. 7 písm. a) téhož zákona, a dále pro porušení právních povinností uvedených v ust. § 12 odst. 1 zák. o ochraně spotřebitele tím, že téhož dne v téže provozovně neinformoval spotřebitele v souladu s cenovými předpisy o ceně nabízených ubytovacích služeb, když spotřebiteli tuto informaci v provozovně žádným způsobem nezpřístupnil, čímž došlo k naplnění skutkové podstaty podle § 24 odst. 7 písm. j) cit. zák. Pro tato porušení povinností byla žalobci uložena podle § 24 odst. 12 písm. d) zák. o ochraně spotřebitele úhrnná pokuta ve výši 25.000,- Kč.

O odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodl žalovaný rozhodnutím z 8.8.2014, čj. ČOI83838/14/0100/2200/14/Vy/Št tak, že napadené rozhodnutí změnil tím, že slova úhrnná pokuta ve výši 25.000,- Kč nahradil slovy „úhrnná pokuta ve výši 20.000,- Kč“ ve zbytku napadené rozhodnutí podle § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen správní řád) potvrdil.

II. Žaloba

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, ve které ve vztahu ke správnímu deliktu podle § 24 odst. 7 písm. a) zák. o ochraně spotřebitele namítal, že od počátku správního řízení vyjadřoval nesouhlas se skutkovým stavem, který správní orgán našel. Podle žalobce inspektoři si objednali dvě polévky a tři chleby a požádali o účet. Účet byl přinesen na částku 75,- Kč a následně si inspektoři doobjednali Becherovku za 30,- Kč. Celková útrata činila 105,- Kč. Inspektoři zaplatili 205,- Kč a následně jim byla přinesena Becherovka a nebylo jim vráceno 100,- Kč. Inspektoři se potom prokázali průkazy a obvinili personál z toho, že jim 100,- Kč nevrátil. Podle žalobce nebyl však žádný důvod pro to, aby inspektoři nejprve požádali o účet za polévky a po jeho vystavení si doobjednali Becherovku. Kontrolní nákup měl být proveden najednou a postup inspektorů je kapciózní. V restauraci přitom kromě inspektorů bylo více hostů, číšník, inkasista byl pouze jeden a je zřejmé, že číšník se nemohl věnovat pouze inspektorům a měl na starosti i ostatní hosty. Inspektoři přitom v době, kdy platili, měli před sebou na stole nedojedené polévky a evidentně se neměli k odchodu, byli vysvlečeni a nenaznačovali, že by měli v úmyslu odejít. Místo toho, aby inspektoři číšníka nějakým způsobem upozornili na nesrovnalost, nebo aby v jeho přítomnosti začali odcházet, prokázali se průkazy a vznesli obvinění na ošizení o částku 100,- Kč. Inspektoři namísto toho, aby obvyklým jednáním ukončili čas pro vrácení peněz, svým jednáním presumovali nezákonné jednání personálu. To, že číšník neměl v úmyslu inspektorům částku 100,- Kč vrátit, je pouhou dedukcí. Je iluzorní se domnívat, že by číšník měl v úmyslu ošidit dva střizlivé hosty o 50% útraty. Žalobce v této souvislosti zdůraznil, že lhůta pro vrácení po inkasování platby není právními předpisy stanovena. Pokud inspektoři neučinili žádný faktický úkon, v jehož důsledku by došlo k ukončení této lhůty, pak nelze činit závěr o tom, že došlo k zaviněnému nevrácení hotovosti. Pokud inspektoři zjevně souhlasili s tím, že inkasovaná platba nebude vypořádána ihned na místě, tzn. že jim ihned nebude stokoruna vrácena, pak souhlasili se vznikem předem časově neohraničené lhůty, po kterou bylo bez porušení zákona možné provést vratku platby. Tuto lhůtu pak inspektoři svým jednáním neukončili, protože nemohou tvrdit, že číšník byl v zaviněném a v zákonu porušujícím

prodlení s vrácením částky. Účtováno bylo v souladu se zákonem a správní orgán I. stupně i žalovaný pouze dovodili, že povinnost při prodeji výrobků správně účtovat zahrnuje i povinnost správně vrátit. V daném případě se nejednalo o situaci, kdy bylo vráceno méně, nežli správně být mělo, nýbrž o situaci, kdy se inspektorům subjektivně zdála lhůta pro vrácení příliš dlouhá a oni nabyli přesvědčení, že jim číšník již vrátit vůbec nechce. Podle žalobce i v tomto řízení při posuzování naplnění předmětné skutkové podstaty platí zásada *in dubio pro reo*. Při aplikaci této zásady nelze bez důvodných pochybností učinit závěr, že číšník skutečně nechtěl inspektorům 100,- Kč vrátit a že spoléhal na to, že si toho zákazníci nevšimnou a on se o částku 100,- Kč obohatí. Podle názoru žalobce nelze vyloučit ani variantu, že k nevrácení částky 100,- Kč došlo v důsledku provozního zaneprázdnění číšníka bez úmyslu částku nevrátit.

Ve vztahu ke správnímu deliktu podle § 24 odst. 7 písm. j) zák. o ochraně spotřebitele žalobce namítal, že podle § 12 odst. 1 cit. zákona je prodávající oprávněn zpřístupnit cenu služeb jiným vhodným způsobem. Tento zákonný požadavek správní orgán I. stupně i žalovaný si podle žalobce však vykládají nepřiměřeně rozšiřujícím způsobem. Žalovaný nesprávně trvá na tom, že je nezbytné zpřístupnit cenu ubytování listinným ceníkem umístěným v provozovně. Ceník ubytování byl umístěn na www stránkách žalobce, na které mimo jiné odkazoval jídelní lístek. V současné době elektronicky poskytovaných informací je tento postup podle názoru žalobce nutno považovat za jiné vhodné zpřístupnění informace o ceně. V této souvislosti je nutno si uvědomit, jakým způsobem probíhá objednávka ubytování. Zákazník projeví o ubytování zájem, sdělí potřebné údaje a obdrží nezávaznou kalkulaci ceny ubytování. Teprve pokud ji přijme, činí se závazná objednávka. Kdyby měli inspektoři skutečný zájem zjistit cenu ubytování, mohli se jednoduše zeptat. Obdrželi by buď nezávaznou kalkulaci, nebo by jim personál z internetu vytiskl z www stránek stranu s cenami ubytování. Při posuzování, zda došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu, je přitom mimo jiné posuzovat i společenskou nebezpečnost jednání, tzn. materiální stránku jednání. Žalobci není přitom vůbec zřejmé, jakým skutečným reálným jednáním mohlo dojít k poškození potencionálních zájmů spotřebitelů. Pokud žalovaný odkazuje na judikaturu týkající se informování spotřebitele o ceně výrobků, pak tento odkaz podle žalobce není případný. Je nutno přitom činit rozdíl mezi informováním o ceně výrobků, kde platí přísnější režim a mezi informováním o ceně služeb. Zákon o ochraně spotřebitele, stejně jako zákon o České obchodní inspekci č. 64/1986 Sb. mezi zbožím a službami rozlišuje. Ust. § 13 zák. o cenách č. 526/1990 Sb. se týká pouze označování zboží cenami a nedopadá na označování služeb cenami.

Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci, aby byla přiznána náhrada nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný k námitkám vztahujícím se ke správnímu deliktu podle § 24 odst. 7 písm. a) zák. o ochraně spotřebitele uváděl, že žalobce používá spekulaci a právně nerelevantní argumentaci o časově neohrazené a právními předpisy neupravené lhůtě k vrácení finančního rozdílu při účtování, podle které je podnikatel oprávněn s vrácením rozdílu vyčkávat na gesto spotřebitele, kterým dá jednoznačně najevo, že se chystá provozovnu opustit. Podle § 3 odst. 1 písm. c) zák. o ochraně spotřebitele, je prodávající povinen ceny při prodeji výrobků nebo poskytování služeb správně účtovat. S povinností správného účtování koresponduje povinnost prodávajícího vrátit spotřebiteli obnos v odpovídající výši. Žádný právní předpis sice nestanovuje podnikateli lhůtu pro vrácení rozdílu vzniklého při placení, ale v dané situaci je třeba postupovat tak, jak je pro daný právní vztah obvyklé, tedy vzniklý rozdíl spotřebiteli vrátit bez zbytečného odkladu. Pokud na straně obsluhy v tomto směru vznikne překážka, měl by být spotřebitel o této skutečnosti informován a odpovídající částka by měla být vrácena ihned po odpadnutí překážky. Žalovanému není zřejmé, z jakého důvodu by obsluha měla vyčkávat až do okamžiku, kdy se spotřebitel „zvedne k odchodu“ popř. proč by po spotřebiteli mělo být požadováno, aby vrácení finanční částky účtujícímu sám připomenul. Vrácení rozdílu by podle žalovaného mělo být ze strany obsluhy úkonem bezodkladným a automatickým.

Tvrzení o vytíženosti personálu, jež zabránila včasnému vrácení příslušného rozdílu, se žalovanému jeví jako účelové, neboť vzhledem k okolnostem je zřejmé, že tato vytíženost zabránila obsluze pouze ve vrácení vzniklého rozdílu, nikoliv však donesení dodatečné objednávky, ačkoliv obsluha již v tento okamžik byla se vzniklým rozdílem a povinností jej spotřebiteli vrátit, seznámena. Pokud jde o samotný průběh kontroly, žalovaný nepovažuje doobjednání nápoje při placení za jednání, které by bylo nutno vykládat jako kapciózní způsob vedení kontroly. Podle žalovaného se jedná o zcela běžně se vyskytující žádost spotřebitelů, kterou nelze považovat za skutečnost omlouvající porušení právní skutečnosti.

Pokud jde o správní delikt, podle § 24 odst. 7 písm. j) zák. o ochraně spotřebitele, žalovaný zdůrazňoval, že považuje za nezbytné, aby podnikatel zajistil zpřístupnění informací o ceně poskytovaných služeb takovým způsobem, aby se s nimi mohl spotřebitel seznámit, ještě před samotným jednáním o uzavření smlouvy a nemusel k jejich zjištění činit další úkony. Podle § 12 odst. 1 zák. o ochraně spotřebitele, je prodávající povinen informovat spotřebitele o ceně prodáváných výrobků, nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou, nebo informací o ceně výrobků či služeb jinak vhodně zpřístupnit. Podle § 13 odst. 2 zák. o cenách č. 526/1990 Sb., je prodávající povinen při nabídce a prodeji zboží poskytnout spotřebiteli možnost se seznámit s cenou před jednáním o koupi zboží, nestanoví-li zákon jinak, a to buď označením zboží cenou, nebo zpřístupněním informací o ceně formou ceníků umístěných na viditelném místě. Žalovaný nesouhlasil s námitkou žalobce, že v důsledku jeho jednání nemohlo dojít k poškození spotřebitelů, neboť časový okamžik, ve kterém má být informace spotřebiteli poskytnuta, má pro spotřebitele význam především ve vztahu k jeho rozhodnutí o zakoupení služby. Zpřístupnění informací o ceně formou ceníku je pak spotřebiteli dán určitý komfort se s cenou seznámit před samotným započítáním jednání o koupi zboží. Viditelným způsobem umístěný ceník má pro spotřebitele význam rovněž jako nástroj kontroly, zda jsou mu účtovány odpovídající ceny.

K námitce žalobce, že ust. § 13 zák. o cenách je vztahováno pouze na oceňování zboží a nikoliv služeb, žalovaný poukázal na ust. § 1 odst. 1 zák. o cenách, podle kterého zákon o cenách se vztahuje na uplatňování regulací a kontrolu cen výkonu, prací a služeb, přičemž, dále je zákonem pro všechny tyto kategorie používáno souhrnné označení „zboží“. Podle žalovaného zákonodárce mínil vztáhnout znění ust. § 13 zák. o cenách rovněž i na služby.

Žalovaný setrval na závěru, že žalobce popsáním jednáním porušil povinnost plynoucí z ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) zák. o ochraně spotřebitele a ustanovení § 12 odst. 1 téhož zákona a naplnil skutkové podstaty obou správních deliktů. Tvzení žalobce, že jeho námitky nebyly dostatečně vypořádány, považuje žalovaný za neopodstatněné a rovněž neshledal, že by procesní postup v této věci vykázal procesní vady, které by mohly mít dopad na zákonnost a správnost napadeného rozhodnutí. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci krajským soudem.

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně napadeny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Při posuzování důvodnosti žaloby vycházel krajský soud z nesporného zjištění, že předmětem řízení před správními orgány obou stupňů byly správní delikty žalobce, ve smyslu § 24 odst. 7 písm. a) a písm. j) zák. o ochraně spotřebitele.

Podle **§ 24 odst. 7 písm. a) zák. o ochraně spotřebitele**, prodávající se dopustí správního deliktu tím, že nesplní povinnost poctivého prodeje výrobků nebo poskytování služeb podle § 3.

Podle **§ 3 odst. 1 písm. c) zák. o ochraně spotřebitele** prodávající je povinen prodávat výrobky a poskytovat služby za ceny sjednané v souladu s cenovými předpisy a ceny při prodeji výrobků nebo poskytování služeb řádně účtovat; při konečném účtování prodávání výrobků a poskytovaných služeb v hotovosti se celková částka zaokrouhluje vždy k nejbližší platné nominální hodnotě zákonných peněz v oběhu.

Podle **§ 24 odst. 7 písm. j) zák. o ochraně spotřebitele**, prodávající se dopustí správního deliktu tím, že informaci o ceně poskytuje v rozporu s § 12 cit. zákona.

Podle **§ 12 odst. 1 cit. zákona** prodávající je povinen informovat v souladu s cenovými předpisy a přímo použitelným předpisem evropských společenství spotřebitele o ceně prodáváných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou nebo informací o ceně výrobku a služeb jinak vhodně zpřístupnit.

Při posuzování naplnění znaku **správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. a) zák. č. 634/1992 Sb. o ochraně spotřebitele** vycházel krajský soud z nesporně zjištěného stavu

věci, který byl dokumentován obsahem správního spisu a žalobcem ani žalovaným nebyl v podstatě sporován. Z tohoto stavu věci se podává, že Česká obchodní inspekce provedla prostřednictvím svých dvou inspektorů dne 11.2.2014 v provozovně „Penzion – restaurace“ Bublava 644, kontrolu, při které došlo ke zjištění, že uvedená provozovna nepostupovala správně při účtování kontrolní konzumace v celkové hodnotě 105,- Kč. Pracovníkem provozovny byla od spotřebitele k úhradě kontrolní konzumace ve výši 105,- Kč přijata částka 205,- Kč a to bankovka v nominální hodnotě 200,- Kč a mince v nominální hodnotě 5,- Kč. Prodávající vrátil spotřebiteli nazpět částku 100,- Kč přibližně až po uplynutí 10 minut po vyzvání a poté, co inspektoři provádějící kontrolu se prokázali služebními průkazy.

Žalobce nenaplnění znaku uvedeného správního deliktu dokládal řadou tvrzení. Žalobce předně tvrdil, že kontrolní nákup měl být proveden najednou, nikoliv kapciózním, tj. klamavým, záludným, či lstivým způsobem. K této námitce soud nepřikládá právní relevanci, neboť Česká obchodní inspekce v souladu se zákonem č. 64/1986 Sb. o České obchodní inspekci je oprávněna v rámci dohledu nad plněním povinnosti poctivého prodeje výrobků nebo poskytování služeb simulovat veškeré možné situace, ve kterých se spotřebitel může ocitnout. Z tohoto důvodu je zcela reálně možná situace, že host v restauraci si objedná ke konzumaci konkrétní jídlo a následně přistoupí k další dodatečné objednávce. Tento postup při prováděné kontrole nelze označit za kapciózní, který by byl právně způsobilý zprostit žalobce objektivní odpovědnosti za správní delikt ve smyslu § 24 odst. 7 písm. a) zák. o ochraně spotřebitele. Povinnosti zajišťující poctivost prodeje výrobků a poskytování služeb upravuje ust. § 3 odst. 1 písm. a) zák. o ochraně spotřebitele. K povinnostem prodávajícího přitom náleží povinnost vrátit spotřebiteli na přijatou hotovost správnou finanční částku na podkladě provedeného vyúčtování. Vzájemné finanční vyrovnání v daném případě si vyžadovalo navrácení zbývajících částky 100,- Kč. I když k navrácení této zbývajících finanční částky zákon nestanoví žádnou lhůtu, současně nelze důvodně tvrdit, že vrácení této částky je vázáno na projev úmyslu spotřebitele z restaurace odejít, nebo upozornit na vzniklou nesrovnalost, byť při konečném účtování.

Zásadě poctivosti prodeje, podle názoru soudu se přičítá jednání žalobce, který bez vysvětlení jakéhokoliv, byť reálně možného důvodu, otálel s navrácením částky 100,- Kč přibližně 10 min. a tuto částku navrátil až v okamžiku, kdy inspektoři se prokázali služebními průkazy a poskytli žalobci informaci o prováděné kontrole. Správní delikt ve smyslu § 24 odst. 7 písm. a) zák. o ochraně spotřebitele je správním deliktem právnické osoby, kdy právnická osoba jedná prostřednictvím svých zaměstnanců a jiných osob, které plní její úkoly a subjektem odpovědnosti je právnická osoba jako celek, nikoliv tyto jednotlivě jednajících fyzické osoby. Z tohoto důvodu nemůže obstát tvrzení žalobce, že při posuzování předmětné skutkové podstaty tohoto správního deliktu platí zásada *in dubio pro reo*, která u tohoto typu objektivní odpovědnosti nemá místo.

Žádné z tvrzení žalobce proto není právně způsobilé doložit, že žalobce nenaplnil znaky správního deliktu, kterého se dopustil tím, že nesplnil povinnost poctivého prodeje výrobku nebo poskytování služeb ve smyslu § 3 zák. o ochraně spotřebitele. Žalobní tvrzení v této části bylo soudem shledáno nedůvodným.

Ve vztahu ke druhému **správnímu deliktu podle § 24 odst. 7 písm. j) zák. o ochraně spotřebitele** žalobce tvrdil, že ust. § 12 odst. 1 zák. o ochraně spotřebitele neporušil, neboť ceník ubytování byl umístěn na www stránkách penzionu, což lze považovat za jiné vhodné zpřístupnění informace o ceně. Při posuzování důvodnosti tohoto žalobního tvrzení vycházel krajský soud z ust. § 24 odst. 7 písm. j) ve vazbě na ust. § 12 odst. 1 písm. c) zák. o ochraně spotřebitele. Ust. § 12 odst. 1 zák. o ochraně spotřebitele ukládá prodávajícímu povinnost informovat v souladu s cenovými předpisy a přímo použitelným předpisem Evropských společenství spotřebitele o ceně prodáváných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou, a nebo informaci o ceně výrobku či služeb jinak vhodně zpřístupnit. Ust. § 12 odst. 1 zák. o ochraně spotřebitele krajský soud vykládá shodně se žalovaným tak, že povinnost prodávajícího informovat spotřebitele o ceně výrobků nebo služeb je splněna jen tehdy, pokud jsou poskytované informace spotřebiteli přístupné okamžitě a to bez toho, že by byl nucen činit jakýkoliv úkon směřující ke zjištění ceny konkrétního výrobku nebo služby. Cílem cenové informace je informovat spotřebitele o ceně zboží či služeb již v tom okamžiku, kdy spotřebitel zvažuje možnost uzavření kupní smlouvy. V projednávaném případě bylo nespornou skutečností, že ceník ubytovacích služeb nebyl v provozovně k dispozici a byl dostupný na internetových stránkách, na které odkazoval jídelní lístek. Tento žalobcem zvolený způsob informace o ceně služeb je svoji povahou doplňkovým způsobem poskytnutí informace o ceně služeb, avšak tento způsob poskytování informace sám osobě nezajišťuje jiné vhodné zpřístupnění informace o ceně výrobku nebo služeb, jak žádá ust. § 12 odst. 1 zák. o ochraně spotřebitele. V duchu tohoto výkladu zákonného ustanovení správní orgán I. stupně i žalovaný také postupovali, řádně odůvodnili svůj závěr o tom, že žalobce poskytl informaci o ceně služeb v rozporu s § 12 cit. zákona. Z tohoto důvodu tvrzení žalobce o nenaplnění podstaty správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. j) zák. o ochraně spotřebitele shledal soud nedůvodným.

Podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona o cenách č.526/1990 Sb. se tento zákon vztahuje na uplatňování, regulaci a kontrolu cen výrobků, výkonů, prací a služeb (dále jen *zboží*) pro tuzemský trh. Pokud ustanovení § 13 téhož zákona upravuje podmínky označování zboží cenami, ve smyslu legislativní zkratky v ust. § 1 odst. 1, dopadá rovněž na oblast poskytování služeb. Proto ani tvrzení žalobce v této části není důvodné.

Postupem podle 78 odst. 7 s.ř.s. soud žalobu žalobce zamítl, neboť nebyla důvodná. Soud rozhodl o věci samé bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci s tímto postupem souhlasili.

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a přihlíží ke skutečnosti, že žalovaný, který v řízení dosáhl procesního úspěchu, náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 18. prosince 2015

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková